

I el rusc, vessa mel...

La trama: Carolina del Sud, USA, 1964. Lily, noieta de quinze anys, fuig de la casa del pare que la maltracta, i acompanyada de Rosaleen, van a parar a una granja on tres germanes afroamericanes recol·lecten mel, allí procuraran redreçar les seves vides.

La pel·lícula: Les faules zoomòrfiques (d'això Esop en sabia un niu) vesteixen de naturalesa els comportaments humans. En què s'assembla un rusc d'abelles amb una comunitat de dones i homes? Doncs que en la primera hi ha una reina i un estol d'abellots que la respecten; i en la segona, un grapat de brètois que la violenten. O si més no. Gina Prince-Bythewood (Toronto, 1969) visualitza amb estil de melodrama melós la novel·la homònima de Sue Monk Kidd, il·luminant amb sucre candi un conte infantil protagonitzat per una donzella turmentada, un ogre brutal i una triada de fades/bruixes exigents. Just em ve a la memòria, ara, *El espíritu de la colmena* (1973) quan Víctor Erice practicava l'exorcisme històric sobre el monstre frankenstenià de la guerra civil espanyola.

Gina Prince-Bythewood ho fa a partir dels fantasmes del racisme *made in USA*, amb la prepotència del mascle destronat i el sentiment de culpa filial. A pesar d'aquestes impressions argumentades (tota primera visió d'un film és l'esborrany del film), l'infern esdevingut purgatori i, finalment, cel gairebé imposat que viu la Lily, argent viu de la història, la pel·lícula aconsegueix el seu objectiu estrella: humitejar pupil·les i fer massatge als (bons) sentiments de la perdonavides raça blanca. Dit això, constatar que la cullereta Dakota Fanning és ja una dona; que la Queen Latifah senyoreja la pantalla amb un somriure de franquícia; i l'inquietant Paul Bettany és el dolent-patètic-d'un-conte-familiar, és a dir, excusable, malgrat tot.

La imatge: Lily, plantada davant el rusc en zum-zum, revestida amb les defenses físiques que l'han de protegir de les fil·lades dels insectes.

La frase: "Temia que la veritat ho fes malbé tot", confessa Lily. ¿Per què dir la veritat és sinònim de destrucció? Alguna cosa falla. I no pas el que respecta a la continuïtat amable de l'espècie. Falsos dilemes? Ventdelplà Tevetrés!

La recomanació: Per a sibarites viatjats a través de melodrames ianquis, de quan la gata sobre el teulat de zinc calent encara no havia vist el món per la pantalla (d'un microones).

La vida secreta de las abejas

Directora: Gina Prince-Bythewood. Intèrprets: Dakota Fanning, Queen Latifah, Jennifer Hudson. EUA, 2008. 110 minuts. Rambla.